

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně – soud pro mládež rozhodl v hlavním líčení konaném dne 28. dubna 2022 v senátě složeném z předsedy JUDr. Ivo Poštolky a přísedících Lenky Kindlové a Mgr. Martiny Semencové

takto:

mladistvý

F [REDACTED] F [REDACTED],

narozený dne [REDACTED] v Kladně, trvale bytem [REDACTED], [REDACTED],

se podle § 226 písmeno a) trestního řádu **zprošťuje obžaloby**, která ho vinila tím, že

1) v přesně nezjištěné době před letními prázdninami roku 2019 v areálu Základní školy na adrese [REDACTED], Kladno, vykonal oboustranně dobrovolnou soulož s poškozenou nezletilou N [REDACTED] F [REDACTED], narozenou [REDACTED], přestože věděl, že nedovršila věku 15 let,

2) v přesně nezjištěné době ve večerních hodinách před letními prázdninami roku 2019 v přesně nezjištěném bytě ve 2. patře bytového domu na [REDACTED] v Kladně, v místě jejího tehdejšího bydliště, vykonal oboustranně dobrovolnou soulož s poškozenou nezletilou N [REDACTED] F [REDACTED], narozenou [REDACTED], přestože věděl, že nedovršila věku 15 let,

čímž měl spáchat provinění pohlavního zneužití dle § 187 odstavec 1 trestního zákoníku,

neboť nebylo prokázáno, že se skutky, pro které je mladistvý stíhán, staly.

Odůvodnění

1. Na mladistvého byla v této trestní věci podána obžaloba pro výše uvedené skutky, kterými se měl dopustit pokračujícího provinění pohlavního zneužití dle § 187 odstavec 1, 2 trestního zákoníku. Soud provedl v rámci hlavního líčení ve věci dále uvedené důkazy.
2. Mladistvý využil u hlavního líčení svého práva a k věci nevypovídal, v přípravném řízení uvedl, že poškozená mu říkala, že jí je již 15 let, chodila tehdy do nižšího ročníku základní školy než on. S poškozenou „chodili“, líbali se, drželi se za ruce, ale nikdy mezi nimi však nedošlo k sexu. Jednou přespal v bytě u poškozené, v té době s nimi v bytě ale byla i babička poškozené, její strýc

a sestra. Poškozená spala na jedné posteli se sestrou, mladistvý spal sám na druhé posteli. Ráno přišla matka poškozené, které nevadilo, že u nich přespál. Mladistvý si myslí, že se mu poškozená chce svojí výpovědí pomstít za to, že má novou přítelkyni.

3. Poškozená N[REDACTED] F[REDACTED] v přípravném řízení vypověděla, že mladistvého zná již od základní školy, od 6. třídy s ním také chodila, měli spolu hezký vztah, vídali se každý den. Mladistvý věděl, kolik jí je v té době let. Před letními prázdninami na konci 6. třídy došlo mezi ní a mladistvým k pohlavnímu styku. Kolem poledne se sešli před základní školou, šli na zahradu školy, tam se mazlili a líbali, potom mladistvý ji i sebe svlékl, následně mezi nimi došlo k pohlavnímu styku. Žádnou ochranu nepoužili, mladistvý ejakuloval do trávy. Poté se procházeli, následně šli domů k poškozené do bytu, kde v té době bydlela se svojí matkou, která tehdy ale nebyla doma. V pokoji poškozené se nejprve s mladistvým mazlili a líbali, poté ji mladistvý svlékl, lehli si do postele a měli spolu pohlavní styk, znovu nepoužili žádnou ochranu, mladistvý ejakuloval na postel. Oba pohlavní styky byly oboustranně chtěné a dobrovolné. Mladistvý později řekl matce poškozené, že měl s poškozenou pohlavní styk. V současné době poškozená není s mladistvým již v žádném kontaktu.
4. Svědkyně V[REDACTED] B[REDACTED] v přípravném řízení uvedla, že s poškozenou N[REDACTED] F[REDACTED] se zná ze zařízení Klokánek. Poškozená se jí zde věřila, že měla pohlavní styk s mladistvým. Nikdy u poškozené nezaregistrovala, že by jí lhala, ale informaci o tom, že měla pohlavní styk s mladistvým, věřila tak napůl.
5. Svědkyně N[REDACTED] D[REDACTED] v přípravném řízení vypověděla, že se s poškozenou N[REDACTED] F[REDACTED] seznámily v Klokánku v Hostivicích. Poškozená jednou vyprávěla, že měla pohlavní styk s mladistvým, měli chodit k sobě domů. V té době byla poškozená v kontaktu s mladistvým, psali si a volali přes Facebook, chodili spolu. O jiném klukovi než o mladistvém poškozená nikdy nemluvila.
6. Z lékařské zprávy z gynekologické ambulance Nemocnice Mělník ze dne 21. 7. 2020 byl zjištěn nález, že poškozená již není panna, přičemž sama uvedla, že odpoledne před vyšetřením měla pohlavní styk se známou osobou, s kterou měla takový styk již před rokem.
7. Ze zprávy Základní školy v Kladně, [REDACTED], vyplynulo, že mladistvý byl žákem této školy v období od 24. 9. 2012 do 31. 8. 2020, a poškozená N[REDACTED] F[REDACTED] byla žákyní školy v období od 1. 9. 2011 do 8. 4. 2020.
8. K osobě poškozené N[REDACTED] F[REDACTED] byl vypracován znalecký posudek z oboru dětské psychiatrie. Z tohoto posudku bylo zjištěno, že poškozená netrpěla a netrpí žádnou duševní chorobou nebo poruchou. Jednání mladistvého, pokud k němu došlo, se na duševním zdraví poškozené nijak neprojevalo.
9. Ve věci byl dále vypracován znalecký posudek z oboru klinické psychologie, z jehož závěrů bylo zjištěno, že poškozená je schopna správně vnímat, přiměřeně prožívat vnímané a správně i objektivně reprodukovat prožité. U poškozené byla znalcem zjištěna lehká tendence - připravenost k úpravě skutečnosti ve vlastní prospěch a zkreslení vlastní sebe prezentace. Současně však nebyl znalcem zjištěn konkrétní motivace ke zkreslení výpovědi ku prospěchu jiné osoby.
10. Dle státní zástupkyně ze spáchání výše uvedené trestné činnosti mladistvého usvědčuje právě výpověď nezletilé poškozené, která je podporována dalšími důkazy. Pokud mladistvý uváděl, že si myslí, že motivací poškozené k tomu, aby na něj podala trestní oznámení pro zločin pohlavního zneužití, je to, že žárlí na jeho novou přítelkyni, ve skutečnosti bylo trestní oznámení podáno ředitelkou zařízení Klokánek v Hostivici, které informaci o tom, že tato měla mít pohlavní styk právě s mladistvým, předala svědkyně V[REDACTED] B[REDACTED], tedy nebyla to přímo poškozená, která by iniciovala jeho trestní stíhání. Pokud by se měla poškozená snažit takto mladistvému pomstít, bylo by to vzhledem k jejímu věku příliš sofistikované. Poškozená na policii popsala poměrně

detailně, jaký měli spolu vztah, také uvedla, že spolu vykonali v průběhu jednoho dne dvakrát soulož, o čemž se později svěřila dívkám v Klokánku v Hostivici, kdy tyto následně při výslechu policii sdělily, že v souvislosti se sexem mluvila právě o mladistvém, pravděpodobně jim to řekla, jelikož se s tím chtěla pochlubit jako s nějakou senzační informací, nicméně není důvod nevěřit to poškozené i s ohledem na znalecké posudky, když nebylo zjištěno, že by měla sklony ke lhaní, měla pouze tendenci upravovat si některé skutečnosti.

11. Naopak dle obhájce nelze hodnotit výpověď poškozené za věrohodnou a pravdivou, neboť není nic neobvyklého, že se mládež ve věku poškozené často chlubí mezi svými vrstevníky tím, že už má se sexem nějakou zkušenost, což ovšem neznamená, že je to vždy pravdivé tvrzení. Pokud jde o lékařskou zprávu, z této lze nanejvýš zjistit, že rok po tom, co údajně mělo dojít k žalovaným skutkům, bylo gynekologem konstatováno, že poškozená není pannou, což ale nepotvrzuje přímo to, že se mladistvý měl dopustit jednání, které je obžalováno, v mezidobí se totiž stát cokoliv. Důkazní stav ve věci je tedy takový, že je zde tvrzení poškozené proti tvrzení mladistvého. Poškozená při výslechu v přípravném řízení například uvedla, že měla jeden jediný pohlavní styk s mladistvým, ale až v dalším průběhu výslechu sdělila, že k tomu mělo dojít ještě jednou. Navíc popsala, že k jednomu ze skutků mělo dojít v bytě její matky, avšak však svědkyně B. ve své výpovědi uvedla, že jí poškozená sdělila, že to mělo být v bytě obývaném mladistvým. Obhajoba nijak nezpochybnuje, že k pohlavnímu styku ze strany poškozené došlo, neboť to objektivně vyplývá z lékařské zprávy, ale rozhodně již nelze mít za prokázané, že by pohlavní styk s poškozenou měl právě mladistvý.
12. Senát se po provedeném dokazování přiklonil k přesvědčivé argumentaci obhajoby, neboť nebylo možno učinit závěr, že již výpověď poškozené mladistvého jednoznačně usvědčuje ze spáchání posuzovaných skutků. Mladistvý popřel, že by se trestné činnosti, která měla spočívat ve vykonání souloží s poškozenou v době, kdy této bylo teprve třináct let, dopustil, zatímco poškozená tvrdila opak. Rozhodně nelze zavrhnout výpověď mladistvého pouze z toho důvodu, že je trestně stíhanou osobou v této věci a má tudíž zájem na co nejpriznivějším výsledku trestního řízení, neboť je ohrožen trestní sankcí, přičemž poškozená má jako svědkyně povinnost vypovídat pravdu. Mladistvý vyslovil domněnku, že poškozená vypověděla vůči němu nepravdivě z toho důvodu, že se mu chtěla pomstít, jelikož začal chodit s jinou dívkou. Takováto eventualita by však měla smysl jen tehdy, pokud by poškozená takovouto skutečnost sdělila sama policii, případně jiné dospělé osobě, u níž by mohla předpokládat, že tato ji následně sdělí policii (například pracovníci výchovného zařízení, ve kterém se nacházela). Poškozená se ovšem o pohlavním styku s poškozeným zmínila pouze dalším nezletilým dívkám během svého pobytu v zařízení Klokánek, které byly k okolnostem tohoto sdělení vyslechnuty v přípravném řízení. Svědkyně V. B. a N. D. sice uvedly shodně, že se jim poškozená skutečně pochlubila se svým sexuálním zážitkem s mladistvým, avšak V. B. to vyhodnotila tak, že jí věřila jen napůl. Obhájce mladistvého poukázal na to, že mládež se často vrstevníkům chlubí se sexuálními zážitky, ovšem je otázkou, zda k těmto skutečně došlo, neboť se může jednat jen o typickou snahu přitáhnout pozornost a stát se tak pro okolí zajímavým, což barvitě demonstroval na příkladu letních táborů mládeže. Byť poškozená nepopsala dalším děvčatům své údajné sexuální zkušenosti s mladistvým za svitu a praskotu plamenů táborového ohně, rozhodně nelze takovýto motiv poškozené jen tak zavrhnout, ostatně i V. B. uvedla, že jejímu vyprávění věřila jen napůl. Soud měl k dispozici i zprávy o chování nezletilé ve výchovných zařízeních, přičemž z nich vyplynulo, že nezletilá např. odmítala v Klokánku respektovat pravidla a řád, utíkala za starším mužem (!), měla nevhodné sexuální narážky, několikrát zde napadla jiné děti a tyto její ataky byly velmi nebezpečné. Jak bylo v předchozí části rozsudku již popsáno, dle lékařské zprávy z gynekologické ambulance dne 21. 7. 2020 poškozená v době vyšetření již nebyla panna, přičemž dokonce uvedla, že odpoledne před vyšetřením měla pohlavní styk se známou osobou, s kterou styk měla již před rokem. Nezletilá byla přitom v té době vyšetření již umístěna v Dětském domově se školou Liběchov, tudíž je vyloučeno, že pohlavní styk měla právě

s mladistvým, neboť se v této době již nestýkali. Ve své svědecké výpovědi poškozená ostatně uvedla, že pohlavní styk s mladistvým měla mít pouze v době, kdy chodila do 6. třídy, o případném pozdějším styku s mladistvým se již nezmiňuje, což neodpovídá tomu, co při vyšetření sdělila lékaři. Jak bylo již výše uvedeno, ve věci byly vypracovány dva znalecké posudky týkající se poškozené, přičemž psycholog PhDr. Vladimír Plášil konstatoval, že u poškozené byla zjištěna lehká tendence a připravenost k úpravě skutečností ve vlastní prospěch a zkršení vlastní sebeprezentace, je pravděpodobné, že si pozitivní sebeprezentací pomáhá budovat i svoji pozici v rámci vrstevnické skupiny. Doc. MUDr. ThDr. PaedDr. Jaroslav Maxmilián Kašparů, Ph.D., Dr.h.c., forenzní psychiatr pro civilní a církevní soudy, uvedl ve svém posudku z oboru dětské psychiatrie, že poškozená je adolescentní dívka v období psychosociálního zrání, u které nebyla zjištěna posttraumatická stresová porucha, pochází z prostředí s nízkou sociokulturní úrovní, což ji stigmatizuje a současně je zde i faktor výchovy v kolektivních zařízeních. Podle těchto závěrů znalece tedy rozhodně nelze vyloučit případné nepravdivé tvrzení poškozené ohledně mladistvého. Všechny výše uvedené poznatky o osobě poškozené potom neumožňují hodnotit její výpověď jako důkaz, který by mohl vést k jednoznačnému rozhodnutí o vině mladistvého. Za stavu, kdy v této trestní věci stojí proti sobě dvě naprosto odlišné výpovědi bez existence dalšího důkazu, který by jednu či druhou variantu jednoznačně potvrdil, neboť lze souhlasit s obhajobou i v tom, že lékařská zpráva o tom, že poškozená v době vyšetření nebyla panna, potvrzuje jen to, že poškozená již pohlavní styk měla, nikoliv však to, zda tomu bylo právě s mladistvým, nebyly dány podmínky pro rozhodnutí o vině mladistvého. Soud se tak ocitl v takové důkazní situaci, že nemohl spolehlivě uzavřít, že se vůbec staly skutky uvedené v žalobním návrhu, byť na straně druhé nebylo jednoznačně prokázáno, že by k uvedenému jednání nedošlo. Zároveň nebylo možno opatřit a provést další důkazy, které by mohly mít pro rozhodnutí soudu význam, a to s ohledem na značný časový odstup od doby, kdy měly být skutky spáchány. Takovýto důkazní stav musel nutně vést soud k uplatnění pravidla *in dubio pro reo*, podle kterého je povinností soudu rozhodovat ve prospěch obžalovaného, pokud o jeho vině existují pochybnosti, které nelze odstranit, byť může nadále přetrvávat podezření, že k posuzovanému jednání mladistvého došlo. Pouhé podezření totiž nelze stavět na rovinu závěru o prokázané vině, zároveň po soudu nelze v každém řízení bezpodmínečně požadovat, aby vždy zcela odstranil veškeré pochybnosti a zjistil správnost té či oné varianty skutkového děje, obzvlášť pokud v této trestní věci soud rozhodoval s časovým odstupem téměř tří let od doby, kdy mělo k posuzovanému jednání dojít, ostatně i policejní orgán původně rozhodl o odložení věci, když neshledal důvody ani pro zahájení trestního stíhání mladistvého. Dle rozhodnutí III. ÚS 398/97 *před obecným soudem provedené důkazy musí jím být - právě pro účely jejich hodnocení - správně, tj. skutečnosti (přesněji obsahu spisu) odpovídajícím způsobem reprodukovány, pokud se týká ve vlastním vyhodnocení interpretovány; řečeno jen poněkud jinými slovy, předpokladem náležitého a také ústavně souladného hodnocení důkazu je, že informace z hodnoceného důkazu zůstane bez jakékoli deformace v procesu jeho hodnocení zachována a výlučně jen jako taková se promítne do vlastního vyhodnocení jako konečného úsudku soudu. Jakkoli vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit spolehlivý a zejména zákonný podklad pro odsuzující výrok soudu, který - především z ústavního hlediska - musí být vždy výrazem lidsky dosažitelné jistoty, plynoucí především ze zákonem stanoveného procesu zjišťování a následného vyhodnocení rozhodných skutečností tak, aby se skutkové závěry soudního rozhodnutí neocitly v (extrémním) rozporu s vlastním obsahem provedených důkazů. Dle nálezu II.ÚS 4266/16 pravidlo *in dubio pro reo* přímo vychází z ústavního principu presumpce nevinny (čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Jeho obsahem je požadavek, že není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného, kdy ani vysoký stupeň podezření sám o sobě ještě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok. Trestní řízení totiž vyžaduje ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který lze od lidského poznání požadovat, alespoň na úrovni obecného pravidla „prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost“. Odsuzující rozsudek tedy může být vynesena až tehdy, pokud byly odstraněny všechny důvodné pochybnosti o vině obžalovaného, přičemž není-li vina plně prokázána, musí být obžalovaný zproštěn obžaloby,*

neboť nedokázaná vina má stejný význam jako dokázaná nevina. Důkazy, na základě kterých byla v této věci obžaloba postavena, tedy vlastně jen výpověď poškozené, rozhodně nepostačovaly soudu k vyslovení závěru o vině mladistvého, byť může nadále přetrvávat podezření, že k jednání mladistvého skutečně došlo, proto soudu nezbylo než postupovat dle ustanovení § 226 písmeno a) trestního řádu a tohoto zprostit obžaloby. Tento důvod zproštění obžaloby (který je ostatně pro mladistvého nejprůzračnější) má místo tehdy, pokud soud poté, co provedl veškeré reálně dosažitelné důkazy mající význam pro rozhodnutí ve věci a tyto pečlivě vyhodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu má za prokázané, že skutek vymezený obžalobou se nestal nebo má stále důvodné pochybnosti o skutkovém ději nebo o skutkových okolnostech důležitých pro zavinění, a jedná se tak o promítnutí zásady presumpce neviny, díky níž je neprokázaná vina postavena na rovinu prokázané nevinnosti, ostatně již římské právo ctilo zásadu, podle které „lepší je nechat bez trestu provinění viníka, než odsoudit nevinného.“

Poučení:

Proti rozsudku lze podat odvolání.

Rozsudek může odvoláním napadnout:

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku
- b) mladistvý pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch mladistvého může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce.

Ve prospěch mladistvého mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě mladistvého a státního zástupce i příbuzní mladistvého v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli mladistvého. Je-li mladistvý zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli mladistvého za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce. Odvolání ve prospěch mladistvého může podat, a to i proti jeho vůli, příslušný orgán sociálně-právní ochrany dětí; lhůta k podání opravného prostředku mu běží samostatně.

Odvolání se podává u soudu, proti jehož rozsudku směřuje (u Okresního soudu v Kladně – soudu pro mládež), a to do osmi dnů od doručení opisu rozsudku.

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě, nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu 1. stupně, podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části ve prospěch nebo v neprospěch mladistvého.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

O odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Kladně – soudu pro mládež rozhoduje nadřízený krajský soud - Krajský soud v Praze – soud pro mládež.

Odsuzující rozsudek může být uveřejněn ve veřejných sdělovacích prostředcích jen bez uveřejnění jména a příjmení mladistvého a při přiměřené ochraně mladistvého před nežádoucími účinky jeho uveřejnění.

Kladno 28. dubna 2022

JUDr. Ivo Poštolka, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Potůčková